

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ " ν " ΚΑΙ Η ΚΑΤ'ΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ

Ίσως θα έχετε παρατηρήσει ότι στα άρθρα που δημοσιεύουμε προσπαθούμε κατά κανόνα να κάνουμε χρήση του γράμματος " ν " στο τέλος τών λέξεων, και όχι άνευ λόγου, όπως θα δούμε !

Προφέρετε δυνατά την πρόταση "κατά την επόμενη ημέραν" και θα νιώσετε τον κραδασμό που δημιουργείται με την εκφορά τού γράμματος " ν ". Επιχειρήστε να ξαναπείτε την φράση χωρίς το " ν "... Κατά την επόμενη μέρα "... Καταλαβαίνετε την διαφορά ; Στην πρώτη περίπτωση, ο εγκέφαλος δονείται. Στην δεύτερη... απλά δεν συμβαίνει τίποτα. Τι σημαίνει αυτό ; Ψάξτε το. Το σίγουρο είναι ότι αυτοί που έκοψαν το " ν " από τις λέξεις τής γλώσσας μας, δεν το έκαναν χάριν της " πλείριας δημοτικιάς ", αλλά σίγουρα κάτι ήξεραν και κάπου αποσκοπούσαν. Δειλά δειλά, τελευταία επιχειρούν να κόψουν και τα τελικά σίγμα (ς) όπου αυτό βέβαια είναι δυνατόν. Μήπως είχε πολύ μεγαλύτερο νόημα από όσον μπορούσαμε να φανταστούμε η φράση " Μου τα είπε με το **νι** και με το **σίγμα** " .

Κάθε γράμμα τού Ελληνικού Αλφαβήτου εκπέμπει ήχο και εικόνα. Κάθε λέξη τέθηκε από τους « Ονοματοθέτες », νομοθέτες θα τους λέγαμε σήμερα, με ακρίβεια και όχι τυχαία και έχει άμεση σχέση Αιτίας και Αιτιατού, μεταξύ Σημαίνοντος και Σημαινόμενου.

Εάν πάμε δε στις Επιστήμες, τα παραδείγματα είναι ατελείωτα και άκρως διαφωτιστικά, αλλά και διδακτικά για τις επόμενες γενεές. Σχετικά πρόσφατα (1996) στο Ιατρικό Περιοδικό MEDIZIN-JURNAL στην Γερμανία, δημοσιεύτηκε μία επιστημονική εργασία, σύμφωνα με την οποίαν :

« Η εκφορά τού γράμματος « ν » μεταφέρει οξυγόνο στον εγκέφαλο και ότι δεν ήταν τυχαίο το γεγονός τής τοποθέτησης τού « ν » στο μέσον ακριβώς τού Αλφαβήτου – στο πρώτο Ελληνικό Αλφάβητο με τα 27 γράμματα ». (Εκτός αυτού στο Χάρβαρντ, από ιατρικές έρευνες διαπιστώθηκε ότι η απαγγελία τών Ομηρικών Επών στο πρωτότυπο, εκτός τών άλλων, κάνει καλό στην καρδιά, ως αναπνευστική άσκηση...) Με αφορμή τις έρευνες αυτές τών ξένων επιστημόνων θα αναρωτηθούμε και εμείς : Είναι τυχαίο πάλι το γεγονός ότι το « ούς » (το αυτί) που ακούει και μαθαίνει - όπως μας διδάσκει και η Σύγχρονη Ψυχολογία - γίνεται με το « Ν » ο « Νούς » που σκέφτεται, ενεργεί και αποφασίζει ;

Γράφει ο κος Σπύρος Μάρκου Διευθυντής τού 3ου Δημοτικού Σχολείου Λαρίσης το 2012 :

Και δικαιούμαι να ερωτήσω : Γιατί εμείς γίναμε διώκτες τού « Ν » ;

Γιατί θέλουμε να φτωχύνουμε τον εγκέφαλο τών επομένων γενεών στην χώρα μας ;
Ως μάχιμος εκπαιδευτικός και συγγραφέας επιστημονικού συγγράμματος (ΔΥΣ-ΛΕΞΙΑ, Αθήνα 1994, Εκδόσεις ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, 6η Έκδοση σήμερα), νομιμοποιούμαι να ερωτήσω, αλλά και να προτείνω στο τέλος :

Η Ελληνική Γλώσσα έχει πάρει πλέον μία μορφή τέτοια που δεν έχει ανάγκη από άλλες ακρότητες. Άλλωστε και τις ακρότητες του Ψυχάρη τις απέρριψε (τοπωσιά ή ντοπιολαλιά κλπ.). Δεν λέω να επιστρέψουμε - και δεν μπορούμε άλλωστε - στην « Καθαρεύουσα », η οποία επίσης είναι μία μεγάλη παρεξήγηση.

Μερικοί ξένοι Ειδικοί έχουν γράψει για το σημαντικό έργο τής Καθαρεύουσας στην Γλώσσα μας, μετά το 1821. Ίσως ακόμα σήμερα να λέγαμε « ο Μινίστρος = Υπουργός ή το Χοσπιτάλι = το Νοσοκομείο κλπ », αλλά αυτό πέρασε απαρατήρητο στον τόπο μας και το Γλωσσικό Ζήτημα δεν έπρεπε να είχε υπάρξει...

Όμως σήμερα αναρωτιέμαι :

Είναι τυχαίο άραγε που καταργήσαμε το γράμμα « Ν » στο τέλος των λέξεων και τα σχολικά μας βιβλία γράφουν το « εμβαδό » (!), αντί το εμβαδόν !!

(Στα σχολικά βοηθήματα όμως διαβάζομε « το εμβαδόν », δηλ. εκεί διατηρείται το ν, ενώ το επίσημο Κράτος στα βιβλία (ΥΠΕΠΘ, Παιδαγωγικό Ινστιτούτο) το έχουν καταργήσει !!

Για ποιόν λόγον αυτή η ακρότητα :

Για ποιόν λόγον επίσημα διδάσκουμε στα σχολεία μας κανόνες που κατασκευάστηκαν αυθαίρετα, π.χ. χθες συνάντησα το Δήμαρχο (το φίλο, το Σύμβουλο κλπ. κλπ...).

Το γράμμα Ν είναι οργανικό και όταν το κόβουμε πονάει. Είναι σαν να κόβουμε το δακτυλάκι μας.... Εάν κάποιος αντιτείνει ότι αυτό είναι μία ασήμαντη λεπτομέρεια, θα πρέπει να του πούμε ότι « η λεπτομέρεια κρατάει τον Παρθενώνα »!

Να θυμίσω όμως εδώ και το ωραίο, ειρωνικό κείμενο του Οδυσσέα Ελύτη : « ΓΙΑ ΜΙΑΝ ΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥ ΗΧΟΥ », όπου καταλήγει : « Κανένας Ηρώδης δεν θα τολμούσε να διατάξει τέτοια γενοκτονία, όπως αυτή του τελικού « Ν », εκτός κι αν του 'λειπε η οπτική τού ήχου ...»

Ο Γ. Ρίτσος έγραψε επίσης : « Και οι λέξεις φλέβες είναι. Μέσα τους αίμα κυλάει...». Δυστυχώς, όμως, διαπιστώνομε σήμερα ότι μετά το Νι, έρχεται και η σειρά του τελικού Σίγμα (Σ). Κάποιοι δημοσιογράφοι στα κανάλια λένε κιόλας : « η μέθοδο », η « οδό », « η πλήρη ένταξη » (!) κλπ

Καλλιεργούν έτσι αυθαίρετα ένα αρνητικό γλωσσικό πρότυπο στους νέους μας με την τεράστια δύναμη των ΜΜΕ και το σχολείο ανήμπορο να αντιδράσει, αλλά και την κοινωνία παθητικά να δέχεται ως περίπου μοιραία την εξέλιξη αυτή.

Μετά από όλα αυτά διατυπώνω την εξής άποψη και καταθέτω στο κρίση σας την δική μου « Θεωρία » για το εν λόγω ζήτημα :

Διεθνώς μελετάται η μοναδική μουσικότητα τής Ελληνικής Γλώσσας και ο αντίκτυπός της στην πνευματική διαύγεια τού ανθρώπου. Το γράμμα « Ν » διεγείρει τον εγκέφαλο θετικά και ενεργοποιεί τον άνθρωπο να σκέφτεται σωστά.

Το τελικό Σίγμα **ηρεμεί τον άνθρωπο**. Αυτό το δέχεται και η σύγχρονη Ψυχιατρική.

Οι Αρχαίοι Έλληνες τα ε γνώριζαν όλα αυτά και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι μόνον εμείς οι Έλληνες λέμε « Τα είπα με το Νι και με το Σίγμα » και δεν λέμε με

άλλα γράμματα, (παρ' όλον που έχουμε στις καταλήξεις τών λέξεων και άλλα γράμματα), διότι το Νι ενεργοποιεί το μυαλό μας να σκεφθούμε σωστά και το Σίγμα ηρεμεί την ψυχή μας, αφού μιλήσουμε δημόσια ή ιδιωτικά.

Η σύγχρονη Ψυχογλωσσολογία δέχεται ότι η Γλώσσα και η Σκέψη γεννιούνται ταυτόχρονα και εξελίσσονται παράλληλα και συνιστούν ανά πάσα στιγμή μία αξεχώριστη ενότητα.

Η Γλώσσα ενσαρκώνει την Σκέψη και η Σκέψη ουσιώνεται σε Γλώσσα. Είναι ένα νόμισμα με τις δύο όψεις του. Δεν μπορεί να υπάρχει η μία πλευρά, χωρίς την άλλη. Δεν μπορούσε να υπάρξει Ελληνική Σκέψη χωρίς την Ελληνική Γλώσσα. Είναι γεγονός ότι η ποιότητα και ποσότητα « καταγραφών » στην Σκέψη προσδιορίζει και το νοητικό επίπεδο κάθε λαού. Επομένως και το νοητικό επίπεδο καθορίζει και την ικανότητα τής δημιουργίας Πολιτισμού.

Το Ελληνικόν Αλφάβητον, στην πορεία τών χιλιάδων ετών του ήταν αρχικά Ιδεογραφικό, στην συνέχεια επινοήθηκε το Εικονογραφικό, έπειτα φθάσαμε στο Γραμμογραφικό, κατόπιν στο Συλλαβογραφικό (Γραμμική Α και Β) και τέλος καθιερώθηκε το ισχύον σήμερα Φθογογραφικό, που είναι αξεπέραστο και στο οποίο οφείλεται η δημιουργία τής Ελληνικής Γλώσσας και του Ελληνικού Οικουμενικού Πολιτισμού.

Έχουμε χρέος να διαφυλάξουμε, ως κόρη οφθαλμού, την Ελληνική Γλώσσα και να αντισταθούμε στην κακοποίησή της.

Όλοι μας γνωρίζουμε από την πρώτη ημέρα τής εισόδου μας στο σχολείο, ότι το Αλφάβητό μας, αποτελείται από 24 ΣΤΟΙΧΕΙΑ.

Όποιος δεν είναι σε θέση να αναγνωρίζει τις κωδικοποιημένες γνώσεις που περιέχονται σε αυτά τα στοιχεία, θεωρείται ΑΣΤΟΙΧΕΙΩΤΟΣ.

Θα πρέπει ωστόσο να γνωρίζουμε ότι υπάρχει μία θεμελιώδης διαφορά ανάμεσα στο Αλφάβητο τών 24 στοιχείων που χρησιμοποιούμε σήμερα και στο αρχαίο Ελληνικό αλφάβητο το οποίο αποτελείται από 27 στοιχεία. Αυτό το αρχαίο αλφάβητο τών 27 στοιχείων, θεωρείται απολύτως ολοκληρωμένο, διότι εμφανίζει μία εντελώς διαφορετική και ολοκληρωμένη δομή, που χαρακτηρίζεται από ένα πλήθος εξαιρετικά σημαντικών ιδιοτήτων.

Το πρώτο αδιαμφισβήτητο γεγονός που θα πρέπει να αναφέρουμε είναι ότι τα 27 στοιχεία τού Αλφαβήτου διαθέτουν μια κρυμμένη ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Οποιοδήποτε ξένο Αλφάβητο και αν εξετάσουμε θα διαπιστώσουμε ότι αποτελείται από έναν αριθμό στοιχείων, τα οποία χρησιμοποιούνται αποκλειστικά και μόνο σαν γράμματα, προκειμένου να καταφέρουν να αποδώσουν την ηχητική τών λέξεων.

Αντιθέτως, οι εσωτερικοί κανόνες που ισχύουν στο Αρχαίο Ελληνικό Αλφάβητο διέπονται από μία εντελώς διαφορετική λογική.

Η παγκόσμια πρωτοτυπία του Αρχαίου Ελληνικού Αλφαβήτου, είναι ότι το κάθε σύμβολο ή στοιχείο του μπορεί να εκληφθεί, όχι μόνο ως ΓΡΑΜΜΑ όπως συμβαίνει σε όλα τα υπόλοιπα αλφάβητα, αλλά ταυτοχρόνως μπορεί να εκληφθεί και σαν ΑΡΙΘΜΟΣ αλλά επίσης και σαν μία ΜΟΥΣΙΚΗ ΝΟΤΑ !

Επομένως το κάθε ένα από τα 27 ΣΤΟΙΧΕΙΑ του ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ ακολουθεί μία ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΗ ΔΡΑΣΗ η οποία του επιτρέπει να ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΑΥΤΟ ΧΡΟΝΩΣ :

1. ΓΡΑΜΜΑ
2. ΑΡΙΘΜΟ
3. ΜΟΥΣΙΚΗ ΝΟΤΑ

Θα μπορούσαμε να κατανοήσουμε καλύτερα αυτές τις μοναδικές δυνατότητες του Αρχαίου Ελληνικού Αλφαβήτου και να μας αποκαλυφθεί αυτή η πολύ καλά κρυμμένη εσωτερική του δυναμικότητα, αν κατατάξουμε αυτά τα 27 στοιχεία του σε 3 σειρές όπου η κάθε μία θα αποτελείται από 9 στοιχεία.

Διότι αφενός μεν ο αριθμός 9 είναι ο μεγαλύτερος μονοψήφιος αριθμός που υπάρχει, αφετέρου δε το 3 αναφέρεται στην τρισυπόστατη διάσταση του αρχαίου αλφαβήτου.

Στον πίνακα που ακολουθεί έχουμε κατατάξει τα 27 στοιχεία του αρχαίου αλφαβήτου σε 3 σειρές.

A	B	Γ	Δ	E	F	Z	H	Θ
1	2	3	4	5	6	7	8	9
I	K	Λ	M	N	Ξ	O	Π	Q
10	20	30	40	50	60	70	80	90
P	Σ	T	Υ	Φ	X	Ψ	Ω	ΣΑΝΜΠΥ
100	200	300	400	500	600	700	800	900

Παρατηρούμε ότι με την συγκεκριμένη διάταξη, οι 3 σειρές που προκύπτουν αποκτούν ένα πολύ σημαντικό χαρακτηριστικό :

Η πρώτη σειρά περιλαμβάνει τους αριθμούς από το 1 ως το 9

Η δεύτερη σειρά περιλαμβάνει τους αριθμούς από το 10 ως το 90

Η τρίτη σειρά περιλαμβάνει τους αριθμούς από το 100 ως το 900.

Παρατηρούμε επίσης ότι από το αρχαίο αλφάβητο έχουν αφαιρεθεί τα εξής στοιχεία :

Το γράμμα F που έχει αριθμητική αξία 6,

Το γράμμα Q που έχει αριθμητική αξία 90

Το γράμμα ΣΑΝΜΠΥ που έχει αριθμητική αξία 900.

Το ΣΑΝΜΠΥ είναι το πλέον μυστηριώδες στοιχείο του αρχαίου αλφαβήτου, διότι δεν γνωρίζουμε σε ποιά περίπτωση μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σαν γράμμα, ενώ γνωρίζουμε μόνον ότι εκπροσωπεί τον αριθμό 900.

Οι ιδιότητες τής Ελληνικής Γλώσσας που προκύπτουν από το αποτέλεσμα τής χρήσης αυτού του τρισυπόστατου αλφαβήτου είναι άκρως σημαντικές και αποτελούν επίσης μία παγκόσμια πρωτοτυπία.

Διότι κάθε λέξη, δεν αποτελεί μόνο την έννοια στην οποία αναφέρεται η λέξη αυτή, αλλά ταυτοχρόνως αποκτά με τον τρόπο αυτόν και μία μυστικιστική αλλά και μυητική διάσταση, διότι χαρακτηρίζεται από μία συγκεκριμένη ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ ΑΞΙΑ που προκύπτει αν προσθέσουμε την αριθμητική αξία του κάθε γράμματος και υπολογίσουμε το άθροισμά της.

Ας δούμε ένα γνωστό παράδειγμα :

Αν υπολογίσουμε την αριθμητική αξία των γραμμάτων τής λέξεως ΠΟΛΙΤΗΣ, δηλαδή τον λεξάριθμό της, θα έχουμε :

$$Π=80 + Ο=70 + Λ=30 + Ι=10 + Τ=300 + Η=8 + Σ=200 = 698$$

Όμως τον ίδιο ακριβώς λεξάριθμο έχει και η λέξη ΟΠΛΙΤΗΣ.

Αυτό σημαίνει ότι για να μπορεί να υφίσταται η έννοια της ΠΟΛΗΣ και του ΠΟΛΙΤΗ, ο ίδιος ο πολίτης θα πρέπει να είναι σε θέση να υπερασπίζεται την πόλη του, ανά πάσαν στιγμήν, από τους κάθε λογής εχθρούς της που θέλουν να την υποδουλώσουν.

Διαπιστώνουμε επομένως ότι στην Ελληνική λογική ένας ΠΟΛΙΤΗΣ οφείλει ως βασική υποχρέωση απέναντι στην πόλη του να είναι σε θέση να την υπερασπιστεί ως ΟΠΛΙΤΗΣ.

ΠΟΛΙΤΗΣ = ΟΠΛΙΤΗΣ = 698

Τέτοιου είδους, ανάλογα παραδείγματα υπάρχουν πάρα πολλά και μας δίνουν πάντοτε την δυνατότητα να ανακαλύπτουμε τον τρόπο σκέψης των προγόνων μας.

Με τον τρόπο αυτό αποκαλύπτεται και ένα ακόμα χαρακτηριστικό της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας, δηλαδή το γεγονός να μπορεί να αναγραμματίζεται.

Ο Πλάτωνας μας αναλύει στο βιβλίο του ΚΡΑΤΥΛΟΣ την άποψη ότι αν μία λέξη μπορεί μέσα από την διαδικασία των αναγραμματισμών να μας αποκαλύψει την έννοιά της, αυτό σημαίνει ότι η συγκεκριμένη λέξη αποτελεί μία θεία κατασκευή !

Στην Ελληνική Γλώσσα υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός λέξεων που έχουν την δυνατότητα να ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ και να με τον τρόπο αυτό να μας δίνουν επιπλέον σημαντικές πληροφορίες ως προς την εσωτερική τους ερμηνεία.

Ένα εξαιρετικά αποκαλυπτικό παράδειγμα αναγραμματισμού αποτελεί η ίδια η δομή της λέξεως « ΛΕΞΗ » στην οποία αν αλλάξουμε την σειρά της κατάταξης των γραμμάτων της, μας αποκαλύπτει ότι αυτή η λέξη προέρχεται από μία « ΕΛΞΗ ».

Πράγματι, μετά από αυτήν την διευκρίνιση που μας δίνει η ίδια η Ελληνική Γλώσσα, θα μπορούσαμε πολύ εύκολα να κατανοήσουμε ότι οι ΛΕΞΕΙΣ αποτελούνται από ΕΛΞΕΙΣ γραμμάτων τού αλφαβήτου μας που ενώνονται μεταξύ τους και με τον τρόπο αυτόν συναποτελούν τα γράμματα μιας λέξεως.

Όπως είναι πολύ εύκολο πλέον να κατανοήσουμε, ένα αλφάβητο που αποτελεί το σύνολο των γραμμάτων που μας επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουμε, είναι απολύτως απαραίτητο για την Νοητική Εξέλιξη της ανθρωπότητας, διότι μέσω αυτής της έλξης των γραμμάτων, μπορούν να σχηματιστούν οι ΛΕΞΕΙΣ με τις οποίες θα ονομάσουμε τις έννοιες που είναι απαραίτητες για την εξέλιξη της ζωής μας.

Το ελληνικό αλφάβητο προάγει τον ΛΟΓΟ, ο οποίος αποτελεί και πάλι μια τρισυπόστατη έννοια.

Στο πρώτο μέρος αυτού του άρθρου, διαπιστώσαμε ότι το Αρχαίο Ελληνικό Αλφάβητο είναι ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟ, διότι το ίδιο στοιχείο μπορεί να εκφραστεί ταυτοχρόνως, ως :

ΓΡΑΜΜΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΝΟΤΑ

Αυτές λοιπόν οι τρεις υποστάσεις τού αρχαίου αλφαβήτου, δεν προσφέρουν μόνον την « πρώτη ύλη » για να δημιουργηθούν οι λέξεις, αλλά είναι επίσης το κατ' εξοχήν ΟΡΓΑΝΟ που συμβάλει στην δημιουργία και στην ανάπτυξη των επιστημών, μέσω της δυνατότητας της ΜΕΤΡΗΣΗΣ και των αριθμών, όσον και την εμφάνιση των τεχνών μέσω της ΜΟΥΣΙΚΗΣ και της ΑΡΜΟΝΙΑΣ που διαθέτει.

Το θέμα αυτής της ιδιαίτερης εσωτερικής δομής και λειτουργίας τού αρχαίου Αλφαβήτου δεν είναι καινούριο.

Ο Αντώνιος Φ. Χαλάς ήταν ο πρώτος που αποκάλυψε αυτήν την μυστική διάταξη στο βιβλίο του « Το υπολανθάνον μυστήριο εις το Ελληνικόν Αλφάβητον ή Περί

Επιστήμης » το οποίο εκδόθηκε το 1912, δηλαδή περίπου πριν από εκατό ολόκληρα χρόνια !

Σε αυτό το εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο ο συγγραφέας υποστηρίζει ότι μέσα στην συγκεκριμένη δομή τού ελληνικού αλφαβήτου, όπως περιγράφεται στον πιο πάνω πίνακα, υπάρχουν κρυμμένες έννοιες, εξαιρετικά υψηλού φιλοσοφικού περιεχομένου.

A	B	Γ	Δ	Ε	Φ	Ζ	Η	Θ
1	2	3	4	5	6	7	8	9
Ι	Κ	Λ	Μ	Ν	Ξ	Ο	Π	Ψ
10	20	30	40	50	60	70	80	90
Ρ	Σ	Τ	Υ	Φ	Χ	Ψ	Ω	ΣΑΝΜΠΥ
100	200	300	400	500	600	700	800	900

Κατ' αρχήν είναι πολύ σημαντικό να αναφέρουμε ότι στο αρχαίο ελληνικό αλφάβητο τών 27 γραμμάτων, υπάρχει ένα ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ το οποίο θα πρέπει να βρίσκεται στην 14η θέση. Πρόκειται βεβαίως για το γράμμα Ν που εισαπέχει 13 γράμματα από το πρώτο γράμμα και 13 γράμματα από το τελευταίο. Το γράμμα Ν όμως είναι ακριβώς το αρχικό γράμμα της λέξης ΝΟΥΣ. Όπως γνωρίζουμε, στην εποχή τής Αρχαίας Ελλάδας, ο ΝΟΥΣ εκφράζεται πίσω από το πρόσωπο του πατρός « ανδρών τε θεών τε » του Δία, βασικό σύμβολο του οποίου είναι ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ, ο οποίος θα μπορούσε να αναπαρασταθεί θαυμάσια σχηματικά με το σχήμα που προκύπτει από το γράμμα Ν.

Ο ΝΟΥΣ λοιπόν και το θέμα της εξέλιξης τής νόησής μας αποτελεί το ζητούμενο που βρίσκεται ΚΡΥΜΜΕΝΟ πίσω από την πρόθεση τής δημιουργίας τού Ελληνικού Αλφαβήτου!

Μία μεγάλη έκπληξη μας περιμένει αν ΜΕΓΕΘΥΝΟΥΜΕ αυτό το γράμμα Ν, έτσι ώστε να ΚΑΛΥΨΕΙ ολόκληρο τον πίνακα τού Αλφαβήτου.

Θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι από την ένατη και τελευταία στήλη τού αλφαβήτου που περιλαμβάνει τα τρία στοιχεία Θ, Ω, και ΣΑΝΜΠΥ, το μόνο που έχει απομείνει σήμερα είναι το Θ, το οποίο κατά κάποιον τρόπον βρίσκεται μόνο του, εκτός τής μυστικής διάταξης τού αλφαβήτου και από την επάνω δεξιά γωνία ΕΠΟΠΤΕΥΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΠΙΝΑΚΑ. Βεβαίως, δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο το γεγονός ότι το γράμμα Θ αποτελεί το αρχικό γράμμα τής λέξεως ΘΕΟΣ.

Θα διαπιστώναμε τότε ότι :

Προκύπτει μία άκρως εντυπωσιακή φράση η οποία περιλαμβάνει την ουσιαστική απόκρυφη σημασία τού λόγου ύπαρξης και κατασκευής τού Ελληνικού Αλφαβήτου.

Αν ξεκινήσουμε από το γράμμα Η και συνεχίσουμε δεξιόστροφα προς τα επόμενα γράμματα, θα προκύψει η κρυμμένη φράση Η ΠΩΡΙΑ ΑΝΩ, δηλαδή Η ΠΟΡΕΙΑ ΑΝΩ !

Ας μην μας προκαλεί έκπληξη η φαινομενική ανορθογραφία, πρώτον διότι το Ω και το Ο την εποχή εκείνη μπορούν να εναλλάσσονται χωρίς κανένα πρόβλημα και επίσης η λέξη ΠΟΡΕΙΑ την οποία σήμερα γράφουμε με ΕΙ, διαθέτει ένα πλήθος από

παράγωγες λέξεις που γράφονται με Ι, όπως για παράδειγμα η ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ, η ΑΠΟΡΙΑ, κλπ. Παρατηρούμε λοιπόν ότι η διεύρυνση και η μεγέθυνση τού κεντρικού γράμματος του Νου του Διός που αποτελεί το ΚΕΝΤΡΟ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ ολόκληρου αυτού τού οικοδομήματος του Αρχαίου Ελληνικού αλφαβήτου μας αποκαλύπτει ότι ο σκοπός τής ύπαρξης του αλφαβήτου είναι να οδηγήσει την Ανθρωπότητα σε μία ΠΟΡΕΙΑ προς ΤΑ ΑΝΩ, δηλαδή σε μία πορεία νοητική ανέλιξης όπως είναι πολύ λογικό να φανταστεί κανείς ότι θα έπρεπε να ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΣΚΟΠΟ ΕΝΟΣ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ.

Το Ελληνικό αλφάβητο προάγει τον ΛΟΓΟ, ο οποίος όμως αποτελεί και πάλι μια τρισ υπόστατη έννοια.

Ο πρώτος λόγος είναι η αιτία, προκειμένη περίπτωση η αιτία της ύπαρξης μας.

Ο δεύτερος λόγος είναι η ομιλία, διότι για να εξελιχθεί η ύπαρξή μας, έχει την απόλυτη ανάγκη από έννοιες που αποδοθούν μέσω λέξεων.

Ο τρίτος λόγος είναι η μαθηματική αναλογία η οποία λειτουργεί και κάτω από τους μουσικούς κανόνες και έχει σκοπό να φέρει στην ζωή μας την ΑΡΜΟΝΙΑ.

Αν προσέξουμε και πάλι την πέμπτη στήλη τού Αλφαβήτου θα παρατηρήσουμε ότι αποτελείται από τα 3 στοιχεία Ε, Ν, Φ.

Το ΕΝ γνωρίζουμε ότι αποτελεί μία έκφραση του Θεού, καθώς είναι αυτό το οποίο γεννάει όλους τους υπόλοιπους αριθμούς και σύμφωνα με την φιλοσοφία, στιδήποτε άλλο υπάρχει μέσα στο Σύμπαν.

Το Φ είναι το γράμμα της αρμονίας ή της μαθηματικής Χρυσής Αναλογίας, δηλαδή του « Χρυσού Λόγου » και όπως γνωρίζουμε ισούται με τον αριθμό $\Phi = 1,618$.

Διαπιστώνουμε λοιπόν ότι το θέμα λοιπόν τού ΛΟΓΟΥ- ΑΝΑΛΟΓΙΑΣ είναι το κατ' εξοχήν θέμα που αφορά στην εμφάνιση τού ΘΕΟΥ.

Αν λάβουμε τώρα τις δύο λέξεις ΛΟΓΟΣ και ΘΕΟΣ, μέσω των απόκρυφων δυνατοτήτων του Αρχαίου Ελληνικού Αλφαβήτου που αναλύσαμε, μπορούμε να εξάγουμε ένα δεύτερο άκρως εντυπωσιακό συμπέρασμα.

Οι λεξάρημοι δεν λειτουργούν μόνο αθροιστικά όπως διαπιστώσαμε μέχρι τώρα, αλλά έχουν την δυνατότητα να λειτουργήσουν και μέσω πολλαπλασιασμού.

Ένα επιπλέον παράδειγμα αθροιστικού λεξάρημου αποτελεί σίγουρα η λέξη ΘΕΟΣ η οποία ισούται με τον αριθμό 284.

Όμως ακριβώς τον ίδιο λεξάρημο έχουν και οι λέξεις ΑΓΙΟΣ και ΑΓΑΘΟΣ, οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν συνώνυμες !

$$\Theta\text{ΕΟΣ} = 9+4+70+200 = 284$$

$$\text{ΑΓΙΟΣ} = 1+3+10+70+200 = 284$$

$$\text{ΑΓΑΘΟΣ} = 1+3+1+9+70+200 = 284$$

Ας εξετάσουμε όμως και ένα παράδειγμα πολλαπλασιαστικών ισοψηφιών, για να αντιληφθούμε τις πραγματικά τεράστιες δυνατότητες τής γλώσσας μας.

Αν αντικαταστήσουμε τα γράμματα αυτών των λέξεων με τις αντίστοιχες αριθμητικές τους αξίες, σύμφωνα με τον ανωτέρω πίνακα θα έχουμε :

$$\text{ΛΟΓΟΣ} = \Lambda=30, \text{Ο}=70, \Gamma=3, \text{Ο}=70, \Sigma=200$$

$$\text{Ο ΘΕΟΣ} = \text{Ο}=70, \Theta=9, \text{Ε}=5, \text{Ο}=70, \Sigma=200$$

Αν τώρα πολλαπλασιάσουμε τους αριθμούς που προκύπτουν από κάθε λέξη θα έχουμε τα εξής γινόμενα:

$$\text{ΛΟΓΟΣ} = 30 \times 70 \times 3 \times 70 \times 200 = 88.200.000$$

$$\text{Ο ΘΕΟΣ} = 70 \times 9 \times 5 \times 70 \times 200 = 44.100.000$$

Παρατηρούμε λοιπόν ότι το γινόμενο της λέξης Ο ΘΕΟΣ είναι ακριβώς το μισό από το γινόμενο της λέξεως ΛΟΓΟΣ !

Μεταξύ λοιπόν τού ΘΕΟΥ και τού ΛΟΓΟΥ προκύπτει η ΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΧΕΣΗ 2:1.

Η οποία μας αποκαλύπτει ότι :

Ο ΛΟΓΟΣ είναι ο πρόλογος και

Ο ΘΕΟΣ είναι ο υπόλογος της αρμονικής σχέσεως ή ΣΧΕΣΕΩΣ ΔΙΑΠΑΣΩΝ !

► Παραθέτουμε από τις Ιστοσελίδες

hellinon.net και Thesecretrealtruth. blockspot. com :

Η Ελληνική γλώσσα είναι η τελειότερη που έχει δημιουργηθεί στα χρονικά της ανθρώπινης ιστορίας. Πρόκειται για μια γλώσσα που έχει κατασκευαστεί με τέτοιο τρόπο ώστε να έχει άμεση σχέση με την μαθηματική γλώσσα και να περικλείει μια " αφανή αρμονία ". Όπως έγραψε ο Ιάμβλιχος στα " Θεολογούμενα της αριθμητικής " (" Περί δεκάδος " 64-15,20) : " Ακόμα η δεκάδα γεννά τον (αριθμό) 55, ο οποίος περιέχει θαυμαστά κάλλη. Εάν δε υπολογίσεις τα ψηφία της λέξης 'εν' (σ.σ.: ένα) σε αριθμούς, βρίσκεις άθροισμα 55". Οι πρόγονοί μας δεν χρησιμοποιούσαν ψηφία αλλά τα γράμματα της αλφαβήτου τονισμένα ως σύμβολα αριθμών (π.χ. α´=1, β´=2 κ.ο.κ.). Όπως είδαμε προηγουμένως, με αυτό τον τρόπο οι λέξεις μπορούν να αναλυθούν σε αριθμούς σχηματίζοντας τους " λεξαρίθμους ". Έτσι κάθε τί προσλάμβανε ξεχωριστή σημασία μέσα από έναν συνδυασμό μαθηματικών και ονομάτων. Για παράδειγμα, ο αριθμός της χρυσής τομής προκύπτει από τους λόγους ΑΠΟΛΛΩΝ : ΑΡΤΕΜΙΣ, ΕΣΤΙΑ : ΗΛΙΟΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ : ΖΕΥΣ.

Όστόσο αυτό που αποδεικνύεται πράγματι ασύλληπτο είναι το γεγονός ότι το Ελληνικό αλφάβητο κρύβει μια μυστική επίκληση !

Την μυστική αυτή επίκληση μαθαίνουμε να κάνουμε όλοι ασυνείδητα από την ώρα που μαθαίνουμε το ελληνικό αλφάβητο ! Επίσης έρευνες δείξαν πως οι μελέτη της αρχαιο ελληνικής γλώσσας, διευρύνει τον νου ! Δεν είναι τυχαίο, που σε έρευνα Αμερικανών για την τεχνητή νοημοσύνη, διαπιστώσανε πως για να επικοινωνήσουν δύο υπολογιστές μεταξύ τους και να έχουν μία λογική συζήτηση, χρειάζεται να χρησιμοποιήσουν την αρχαία Ελληνική γλώσσα και μόνον ! Τελευταία καταμέτρηση μάλιστα έδειξε πως η Ελληνική γλώσσα συν της αρχαιοελληνικής, περιέχει πάνω από 6.000.000 (!) λέξεις και πολλές που ακόμα δεν γνωρίζουμε ενώ π.χ. η Αγγλική φτάνει μόλις τις 40.000.

Τελικά πόσα ακόμη μυστικά μπορεί να κρύβει η ελληνική γλώσσα ;

Πολύ περισσότερα από όσα πιστεύουμε και σίγουρα ακόμα περισσότερα από όσα μπορεί να χωρέσουν στις σελίδες ενός αφιερώματος. Εν συνεχεία, αφού προσθέσουμε τα εννοούμενα συνδεδετικά και ρήματα που παραλείπονται, έχουμε την ανάδυση μιας θαυμάσιας κοσμογονικής προσευχής- επίκλησης προς την πηγήν τού Φωτός :

Η Πανάρχαια αυτή προσευχή - επίκληση υπάρχει και λειτουργεί μυστικά μέσα στο Ελληνικό Αλφάβητο από καταβολής καθ' ότι η διαδοχή των γραμμάτων στην πλήρη εκφώνησή τους (Άλφα, Βήτα, Γάμα κλπ.) δεν είναι καθόλου τυχαία, αλλά πίσω από αυτήν υπολανθάνει μια πλήρης γραμματική, συντακτική και νοηματική συνέχεια, ανώτερης σύλληψης. Σύμφωνα με αυτήν την γνωστή μας εκφώνηση, τα ελληνικά γράμματα (αφού προσθέσουμε και το εξαφανισμένο σήμερα έκτο γράμμα: Στίγμα ή Δίγαμα F) ακούγονται και γράφονται ως εξής : ΑΛΦΑ - ΒΗΤΑ - ΓΑΜΑ - ΔΕΛΤΑ - ΕΨΙΛΟΝ - ΣΤΙΓΜΑ - ΖΗΤΑ - ΗΤΑ - ΘΗΤΑ - ΙΩΤΑ -ΚΑΠΠΑ - ΛΑΜΒΔΑ - ΜΙ - ΝΙ - ΞΙ - ΟΜΙ-ΚΡΟΝ - ΠΙ - ΡΟ - ΣΙΓΜΑ - ΤΑΥ - ΥΨΙΛΟΝ - ΦΙ - ΧΙ - ΨΙ - ΩΜΕΓΑ.

Αποκωδικοποιώντας την γνωστή αυτήν διάταξη, που έγινε σύμφωνα με τις αρχές τής Ερμητικής Επιστήμης, έχουμε τα ακόλουθα : “ ΑΛ ΦΑ, ΒΗ ΤΑ ΓΑ, (Α)ΜΑ ΔΕ (Ε)Λ ΤΑ ΕΨ ΙΛΩΝ. ΣΤ(Η) ΙΓΜΑ. ΖΗ ΤΑ, Η ΤΑ, ΘΗ ΤΑ ΙΩΤΑ ΚΑ ΠΑΛΛΑΜ ΔΑ. ΜΗ ΝΥΞ Η, Ο ΜΙΚΡΟΝ, ΠΥΡΟΣ ΙΓΜΑ ΤΑΦΗ (Ε)Ψ ΙΛΩΝ, ΦΥ ΨΥΧΗ Ο ΜΕΓΑ ! ” “ ΑΛ ΦΑ, ΒΗ ΤΑ ΓΑ ! ΑΜΑ ΔΕ ΕΛ ΤΑ ΕΨ ΙΛΩΝ. ΣΤΗ ΙΓΜΑ (ΙΝΑ) ΖΗ ΤΑ, Η ΤΑ, ΘΗ ΤΑ ΙΩΤΑ ΚΑΤΑ ΠΑΛΛΑΝ ΔΑ. (ΙΝΑ) ΜΗ ΝΥΞ Η, Ο ΜΙΚΡΟΝ (ΕΣΤΙ), ΠΥΡΟΣ (ΔΕ) ΙΓΜΑ ΤΑΦΗ ΕΨ ΙΛΩΝ, ΦΥ(ΟΙ) ΨΥΧΗ, Ο ΜΕΓΑ (ΕΣΤΙ) ”.

Η επίκληση αυτή είναι καταγεγραμμένη από αιώνες στο υποσυνείδητο των Ελλήνων.

Αμέσως πιό κάτω αποκαλύπτουμε την σημασία των λέξεων τής προσευχής αυτής :

Αλ = Ο νοητός ήλιος.

Φά-ος = το φώς.

Βη = προστακτική του ρημ. βαίνω (=βαδίζω, έρχομαι).

Τα = δοτική άρθρου δωρικού τύπου, τη, εις τήν.

Γα = Γή (δωρικός τύπος).

Άμα = (επιρρ.) συγχρόνως.

Ελ = ο ορατός Ήλιος, ο Ερχόμενος.

Εψ = ρήμα έψομαι, εψ-ημένος = ψημένος.

Ιλών = ιλύς (ουσ.) = λάσπη, πηλός.

Στη = προστ. ρήμ. ίστημι.

Ίγμα = καταστάλαγμα, απόσταγμα.

Ζη = προστ. ρημ. ζώ.

Η = προστ. ρημ. ειμί, είμαι.

Θη = προστ. ρημ. θέτω.

Ιώτα = τα Ιώγα, τα Εγώ (πρβλ. αγγλ. I = εγώ).

Παλλάν = Ρημ. πάλλω (= δονούμαι, περιστρέφομαι) επιθ. παλλάς = πάλλουσα, περιστρεφόμενη (π.ρ.β.λ. Παλλάς Αθηνά).

Δα = άλλος τύπος της Γα, Γής (πρβλ. Δά- μήτηρ > Δημήτηρ > Δήμητρα = Μητέρα Γή)

Νύξ = (ουσ.) νύχτα.

Ο = (αναφ.) το οποίο, που.

Φύ(οι) = ευκτική ρήματος φύω (φυτρώνω, αναπτύσσομαι).

Απόδοση :

Άλ, εσύ που είσαι το Φως, έλα στην Γή ! Κι εσύ Έλ ρίξε τις ακτίνες σου στην ιλύ που ψήνεται (που βρίσκεται σε κατάσταση αναβρασμού).

Ας γίνει ένα καταστάλαγμα (μια ξηρά) για να μπορέσουν τα Εγώ να ζήσουν, να υπάρξουν και να σταθούν πάνω στην παλλόμενη Γη.

Ας μην επικρατήσει η νύχτα, που είναι το μικρόν, και κινδυνέψει να ταφεί (να σβήσει, να χαθεί) το καταστάλαγμα του πυρός μέσα στην αναβράζουσα ιλύ, και ας αναπτυχθεί η Ψυχή, που είναι το μέγιστο, το σημαντικότερο όλων !

Η εκφώνηση τής επίκλησης αυτής, στον αρχαϊκό της τύπο, έχει μια ισχυρή δονητική επί δράση στους αισθανόμενους Ανθρώπους τού Φωτός, σε όποιο σημείο αυτού τού Πλανήτη και αν ίστανται..

Διότι πάνω απ' όλα είναι μια μυστηριακή κρούση στον ιερό σπόρο τής Ψυχής τους...

Ιόλαος

Ο κρυμμένος ύμνος στο Ελληνικό Αλφάβητο

